

Apunts sobre la nova estratègia d'ERC

«Davant les "moderacions" que ens estan venent cal treballar per fer saltar pels aires els anhels d'aquells que quan diuen "diàleg" volen dir que callem. Mai més»

Us he enganyat. Aquest article no va de la nova estratègia dels dirigents d'ERC. Aquest article té a veure amb com segueix això que vam començar l'1-O. És innegable que el profund gir estratègic del partit d'Oriol Junqueras està provocant un sotrac important al panorama polític català. Però no crec que aquesta sigui la qüestió principal que tenim sobre la taula. De fet crec que en política canviar d'estratègies és símptoma de bona salut democràtica, sobretot si aquests canvis són fruit de l'observació d'una realitat que sempre és canviant.

El problema no és el canvi d'estratègia de la cúpula d'ERC. De fet, ja tindrem temps de veure en què es materialitza aquest canvi de rumb. (De moment l'afaire Iceta ha deixat clar que cal no tenir pressa a penjar etiquetes). I seguint aquest fil, també em sembla agosarat especular amb què volen dir els més d'un milió de vots obtinguts per ERC. Ni puc ni vull concloure que aquest milió de persones són allò o són l'altre. Primer perquè els motius que poden haver tingut per votar a l'Oriol Junqueras són d'allò més diversos. Segon perquè aquest milió de votants són la gent amb qui l'1-O vam protagonitzar una revolta que, d'una manera o una altra, haurem de repetir plegats. No, el problema no és la nova estratègia de la cúpula d'ERC. El problema és l'estratègia dels que ens volen súbdits per sempre més. I no hi ha dubte que tots aquests estan fent servir la nova estratègia d'ERC com una forjadora de les nostres futures cadenes.

Les editorials i columnes " importants " de La Vanguardia i El Periódico recullen la seva idea de fons i els seus anhels: "Ha guanyat la moderació"; "Sánchez, Iglesias i Junqueras han defensat la contenció i el pactisme"; "Els votants no avalen l'escalada de tensió"; "els votants no volen més electricitat política"; "El pragmatisme d'ERC s'ha imposat"; "Oriol Junqueras obté un aval per al seu gir estratègic, basat en un discurs possibilista que enterra la via unilateral"; "és digne de subratllar que els dos partits més votats en el tauler català han emès missatges de moderació"; "ERC (...) propugna una revisió realista i tranquil·la del full de ruta independentista, mirant el llarg termini a fi d'arribar a nous sectors socials"

Això són només alguns petits exemples del missatge que emeten els dos grans diaris defensors dels interessos de la banca, la monarquia i l'alta burgesia catalana. El missatge és, bàsicament, que mai més un 1-O, mai més 2,3 milions de persones revoltant-se al carrer i mai més la gent desobeint a Felip VI, el garant últim de les seves prebendes i membre de la dinastia que els ha fet rics durant dècades. Articles, tertulians, editorials i llibres que per terra, mar i aire ens diuen que ja n'hi ha prou, que cal tornar a l'ordre natural de les coses. Un ordre que consisteix a retornar de dret als anys 90. "ERC en el paper de Convergència" diu un columnista. I remata: "Si Andreu Mas-Colell tingués a l'aula d'una universitat l'actual conseller d'Economia, Pere Aragonès, el consideraria un dels seus".

El règim del 78 interpreta la victòria d'ERC com una victòria seva. Se senten tranquils amb la victòria d'ERC i respiren alleujats amb els nous missatges del partit de Junqueras a qui donen la benvinguda com a "moderat" i aplaudeixen el seu suposat "discurs possibilista" i el seu "pragmatisme". Seria injust culpar ERC de la lectura que fan dels seus resultats els poders establerts. Però la realitat és que el gir estratègic dels seus dirigents deixa les portes obertes a aquesta lectura. Com deia al principi, ja tindrem oportunitat de veure què fa ERC. Però el missatge del poder és una realitat, ocupa espai i activa tots els mecanismes per tal d'imposar la rendició a tota la societat catalana.

D'aquesta rendició ells -els que sempre han manat- en diuen "diàleg" però tots sabem que el que volen dir és que "aquí només es parla del que nosaltres permetem". El "diàleg" de "parlem, parlem, però mai qüestionis qui mana aquí". El contrari del "diàleg" és el "monòleg" i l'únic que volen és seguir parlant sempre ells. Des dels seus diaris, televisions, clavegueres i des dels seus tribunals on proliferen els Marchenas de tot pelatge.

D'aquesta rendició ells -els que sempre han manat- en diuen "moderació" però tots sabem que el que volen dir és que "aquí manem nosaltres". El contrari de "moderat" és "exagerat" i llavors recordem que ells mateixos, els que manen, solen demanar "moderació salarial" mentre imposen sous de misèria a milions de treballadors que, segons ells, fa anys que cobren sous "exagerats". I sigueu treballadors, catalans o les dues coses a la vegada, si qüestionau qui mana aquí us cauran uns "diàlegs" i unes "moderacions" como panes.

S'haurà de veure com la nova estratègia de la cúpula d'ERC conjuga el diàleg que proposa amb el "diàleg" dels monologuistes de sempre. S'haurà de veure com exerceix la "moderació" que li suposen aquells que fins ara han vist només uns quants exagerats. Serà interessant veure-ho i és absolutament desitjable que tinguin encert. Pel milió que els ha votat i pels que no ho hem fet però no perdem de vista la necessitat imperiosa de trobar-nos en lluites on la màxima autoritat mai més sigui un Borbó, ni cap Tribunal Constitucional. Mentre esperem a veure com s'acaba declinant el "diàleg" i la "moderació" caldrà preparar-se. Perquè no hi ha "moderació" que duri cent anys.

L'any 2002, en plena eufòria econòmico-financera, l'economista James Stock va enunciar que havia arribat la "Great Moderation", una mena de "final de la història" econòmica que afirmava que la volatilitat i les fluctuacions econòmiques eren cosa del passat. Les eficaces mesures macro-econòmiques i monetàries dels que sempre han manat ens havien alliberat per fi del calvari de les crisis. El 2002 la "*great moderation*" dels que manen havia triomfat definitivament. El 2008 els mercats saltaven pels aires i demostraven que la "moderació" del que manen només era un desig i que la realitat sempre s'acaba imposat. Davant les "moderacions" que ens estan venent cal treballar ara per la realitat que faci saltar pels aires els anhels d'aquells que quan diuen "diàleg" volen dir que callem. Mai més.